

[Elisabeth Bruun Olesen]

ellers ville have sagt noget om, for det har hr. Carsten Andersen lige omtalt.

Jeg vil blot sige til fru Connie Hedegaard endnu en gang – nu var hun her, så vidt jeg husker, desværre ikke under diskussionen i går om positiv særbehandling – at tallene altså er utrolig små. Gennemsnitlig er der 1 pct. faglærte kvinder i dag, og det er så forsvindende små mængder, at det vil betyde – hvis man ikke gør noget drastisk her og nu, f.eks. siger, at alle de kvinder, der overhovedet vil ind på disse områder, skal positivt særbehandles – at det først sker engang i næste årtusinde.

Kaj Poulsen (S):

Det forslag, vi behandler, går jo ud på, at de unge mennesker, som er gået i gang med en uddannelse, men som vi for alt for manges vedkommende desværre har måttet konstatere ikke har kunnet færdiggøre den – hvilket efter min opfattelse er en af de største katastrofer på ungdomsuddannelsesområdet – et halvt år efter, at deres basisår er afsluttet, skal have en 2. dels uddannelse, og dér har vi fra socialdemokratiets side foreslået to forskellige løsningsmodeller. Vi har for det første foreslået, at man beder arbejdsmarkedets parter om sammen at finde ud af en kvotaordning for at se, om problemet kan løses med en kvotaordning, hvor parterne taler sammen om problemerne, og for det andet, i det omfang parterne ikke kan løse problemerne, at der gennemføres en ændring af AER-ordningen, sådan at bidraget forøges med 20 øre. En sådan ordning ville sammen med de penge, staten i øjeblikket giver i tilskud til oprettelse af lære- og praktikpladser, kunne finansiere 2. dels uddannelserne i praktiktiden, lønninger osv.

Vi mener, at problemet er af en sådan størrelsesorden, at der må tages utraditionelt fat.

Vi ville ligesom undervisningsministeren ønske, at man nu igen for anden eller tredje gang kunne indgå aftale med erhvervslivet og arbejdsmarkedets parter om at løse problemet, der medførte, at det blev løst. Det ville vi meget gerne, men vi må konstatere, at det ikke løser problemet.

Undervisningsministeren siger, at vi også skal sørge for, at disse uddannelser kommer til at foregå inden for områder med gode

beskæftigelsesmuligheder. Nu kunne man jo spørge, hvor det er i dag, men spørgsmålet er, om vi ikke skal uddanne vore unge til morgendagens opgaver. Hvis vi for ensidigt ser på, hvor der er god beskæftigelse i dag, er der desværre ikke ret mange områder, vi kan uddanne folk inden for, men jeg tror, samfundet og folketetinget har pligt til at se ud over morgendagen og se, hvilke uddannelser vi får brug for, og derfor skal vi satse på et bredt spektrum.

Undervisningsministeren spørger, hvad der skal ske med en række store grupper – frisører og HKere f.eks. Ja men ministeren kunne jo læse vores forslag. Vi har peget på en ordning, hvorefter unge mennesker, der uddanner sig inden for områder, hvor der virkelig er en betydelig overkapacitet, skal have mulighed for at tage en kortere overgangsuddannelse, således at de kan komme over i et andet hovedfagsområde. Vi tror, at det, der er foreslået her, vil kunne hjælpe på en række af de områder, hvor der måske er stor overkapacitet.

I den forbindelse vil jeg ligesom fru Dorte Bennedsen efterlyse, hvad der bliver af uddannelserne inden for social- og sundhedsområdet. For vi ved jo, at det er her, der i fremtiden bliver brug for mange stillinger; derfor må vi i gang med disse uddannelser.

Endvidere sagde ministeren, at det kunne blive nødvendigt med kvotaordninger, og at det kan blive nødvendigt med AER-ordningen. Så kan jeg ikke forstå, hvorfor vi ikke skulle tage fat på problemerne, for vi har store problemer. I forbindelse med ministerens svar til fru Dorte Bennedsen kan jeg sige, at vi er lidt nervøse, hvis ministeren tror, at fremtidens uddannelser for en stor parts vedkommende kan ske på værkstedsskolerne. Vi håber ikke, at ministeren vil løse opgaven ved at sende voldsomt mange ind på værkstedsskoler. Vi tror, det er nødvendigt at få dem og at bruge dem, men ikke, at man skal kunne gøre sin uddannelse færdig alene på disse værkstedsskoler. Vi tror, at kombinationen af skole og praktikplads er nødvendig, for at vi kan få en arbejdskraft, der er tilvænnet arbejdsmarkedet, og som ved, hvad der foregår derude. Derfor håber vi ikke, det er dér, ministerens løsning ligger for alvor.

Hr. Tørnæs kunne ikke lide forslaget om, at virksomhederne, hvis der var så og så